

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 383/2021
09.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1337/20 од 12.10.2020. године, у седници одржаној 09.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1337/20 од 12.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1337/20 од 12.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1037/19 од 30.06.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име мање исплаћене личне инвалиднине за период од јануара месеца 2019. године закључно са јуном 2019. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке, као и на име разлике по основу накнаде за време незапослености за период од јануара 2018. године закључно са јуном 2019. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке, док је одбијен као неоснован захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ разлике накнаде за време незапослености преко досуђене за месец април 2018. године од 29.06.2018. године па до тражене од 28.06.2018. године и за месец октобар 2018. године преко досуђене од 29.12.2018. године па до тражене од 28.12.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за ослобођење од обавезе плаћања судске таксе у овој правној ствари. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1337/20 од 12.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у побијеном усвајајућем делу. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с`тим што је предложила да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку због потребе уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде које се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Предмет тражене правне заштите је исплата мање исплаћене инвалиднине и разлике по основу накнаде за време незапослености, на основу тужиоцу признатог права на исплату исте. О праву тужиоца и висини тражених накнада судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Посебном ревизијом се не може побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 468. став 1. ЗПП, споровима мале вредности сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. По члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате личне инвалиднине и накнаде за незапосленост поднета је 11.06.2019. године, а вредност предмета спора је 96.820,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

С`обзиром на то да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, ради се о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић